

sení soudu první stolice, jímž připuštěna byla změna v označení žalující strany, bylo dovolání odmítnouti. Do těchto usnesení prvního soudu dovolatelka rekurs nepodala a napadati je teprve v dovolání jest pozdě. Názor dovolatelčin, že usnesení o námitce zahájené rozepře nebylo jí lze rekursem napadnouti, ježto proti usnesení tomu ano bylo pojata do rozhodnutí o věci hlavní, přípustné bylo (§ 261 c. ř. s.) jen odvolání, ale ona odvolání podati nemohla, protože ve věci hlavní zvítězila, jest mylný. Nemohla-li dovolatelka zvítězivši, podati odvolání ve věci hlavní, mohla podati proti usnesení o námitce zahájené rozepře rekurs. Ustanovení § 261 třetí odstavec c. ř. s., že, bylo-li usnesení o námitkách tam uvedených, najmě i o námitce zahájené rozepře, pojata do rozhodnutí ve věci hlavní, může usnesení to býti napadeno jen opravným prostředkem příslušejícím proti rozhodnutí ve věci hlavní, má na mysli případ, kde napadeno jest rozhodnutí v celém rozsahu, i ve věci hlavní i co do usnesení o tak zvaných sporu překážejících námitkách, netýká se však případu, kde rozhodnutí ve věci hlavní není napadeno, ale napadeno jest usnesení pojaté do rozsudku o oněch námitkách. V tom případě má místo jako opravný prostředek rekurs (srovnej rep. nál. čís. 193 úř. sb. 910, sb. n. s. čís. 2023, 7052). Dovolání, co se týče oněch usnesení, jest vlastně rekursem a ježto týž, jak řečeno, jest opožděn, bylo dovolání co do uvedené jeho části odmítnouti (§ 526 c. ř. s.).

Dovolatelce nelze přisvědčiti, když odvolacímu soudu vytýká (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že neuznal její námitku nedostatku pasivního oprávnění za opodstatněnou a že žalobu z toho důvodu nezamítl. Zápovědi podle § 294 ex. ř. pozbývá dlužník práva nakládati s pohledávkou a se zástavou snad pro ni zřízenou. Příkázáním pohledávky k vybrání (§ 308 ex. ř.) dostává se vymáhajícímu věřiteli oprávnění, by vlastním jménem v zastoupení a na účet dlužníka vymáhal příkázanou pohledávku a, je-li pro příkázanou pohledávku již zahájena exekuce, by v exekuci pokračoval. Dlužníku, pokud jde o spor, přiznává § 310 ex. ř. jen postavení vedlejšího intervenienta. Z těchto ustanovení správně dovodil odvolací soud, že není nedostatek pasivního oprávnění na straně vymáhajícího věřitele, jde-li o žalobu podle § 37 ex. ř. proti exekuci zahájené pro příkázanou pohledávku. Dlužník propustiti vylučovaný předmět z exekuce podle § 294 ex. ř. nemůže a věřitel, jemuž byla pohledávka příkázána, má podle § 308 ex. ř. v zahájené rozepři postavení vymáhajícího věřitele, kdežto dlužník ustupuje do pozadí (§ 310 ex. ř.). Brojí tedy dovolatelka neprávem proti tomu, že jí bylo přiznáno pasivní oprávnění ve sporu. V dalším vyhověl dovolací soud výtce vadnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 9374.

Byly-li při exekuci zabaveny peníze, jež byly zvlášť uschovány a patřily vlastnický osobě třetí, nemůže okolnost, že odebrané peníze byly napotom, aniž tomu mohla třetí osoba zabrániti, smíseny s cizími penězi, býti na újmu jejímu právu, domáhati se nepřípustnosti exekuce, ani jejímu nároku na zjištění, že odebrané peníze byly jejím vlastnictvím.

Exekuce není skončena, byla-li částka při exekuci odebraná sice výkonným orgánem vymáhajícimu věřiteli vydána, ale vymáhající věřitel (před podáním žaloby podle § 37 ex. ř.) stejnou částku odevzdal soudu zpět a o částce té nebylo dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Rv I 663/29.)

Dlužníková manželka domáhala se na vymáhajícím věřiteli, by z peněz zabavených při exekuci proti manželovi bylo vyloučeno 1400 Kč, ježto byly jejím vlastnictvím. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 37 ex. ř. přísluší právo odporu proti exekuci tomu, komu k věci, dotčené exekucí, přísluší právo, výkon exekuce nepřipouštějící. V projednávaném případě jest zjištěno, že při exekuci proti manželce žalobkyně bylo zabaveno 1.400 Kč, které byly zvlášť uschovány a patřily vlastnictvím žalobkyni. Exekucí na tyto peníze byla žalobkyně dotčena v právu vlastnickém, které nepřipouštělo výkon exekuce. Její žaloba, domáhající se z toho důvodu nepřipustnosti exekuce na ony peníze, jest tudíž oprávněná. Okolnost, že peníze odebrané žalobkyni byly potom, aniž tomu mohla žalobkyně zabrániti, s cizími penězi smíseny, nemůže býti na újmu právu žalobkyně domáhati se nepřipustnosti exekuce, ani jejímu nároku na zjištění, že odebrané peníze byly jejím vlastnictvím (srovnej Gl. U. 7178, 15.248, Gl. U. n. ř. 1285, 1259, 3623, 6771). Pokud tedy odvolací soud zamítl žalobu o uznání vlastnictví k odebraným penězům a o nepřipustnost exekuce z důvodu, že peníze byly s cizími penězi smíseny, zamítl žalobu neprávem. Rovněž nelze přisvědčiti k názoru odvolacího soudu, že žalobu jest zamítnouti, protože exekuce byla ukončena před podáním žaloby, kdežto žaloba podle § 37 ex. ř. má místo jen, dokud exekuce trvá. Částka 1.400 Kč, při exekuci odebraná, byla sice žalovanému jako vymáhajícimu věřiteli (§ 261 ex. ř.) výkonným orgánem vydána, ale žalovaný, jak jest zjištěno, před podáním žaloby stejnou částku odevzdal soudu zpět a o částce té nebylo dosud rozhodnuto. Exekuce není tedy skončena a uvedený důvod pro zamítnutí žaloby rovněž padá.

Čís. 9375.

Lze odporovati tomu, že bylo při rozvrhovém roku přihlíženo k pohledávce vymáhajícího věřitele v pořadí jejího zajištění, třebaž byla dražba povolena v pořadí této pohledávky a odporovatel si do zahájení dražebního řízení, o němž byl uvědoměn, nestěžoval.

Záznam zástavního práva, povoleného na základě směnečného platebního příkazu, jenž nenabyl pravomoci, nepotřebuje zvláštního spra-